

1. Allegro con brio

„Miluješ mě!“ říkáš, neptáš se, jsi si jistá.

Miluji tě, je to tak jednoduché. Je to tak krásné. Je v tom dětství, svoboda, úžas, strach, ztráta... zapomnění na minulost, na křivdy, na lži...

„Bude nám krásně, broučku,“ pronášíš a zakrýváš si ústa, abych neměl možnost odezírat z tvých rudých rtů, pokud bys ještě chtěla pronést svou čarodějnickou kletbu. Kletbu, kterou učíš i své děti; kletbu, která ti prý přinese život - štěstí.

„Já vím, budeme hrát si a dovádět s tvými holkami a budeme chodit krmit labutě: na jezeře jsou jich stovky, možná i více..., a bude nám krásně.“

Cuknou ti ramena: „S holkami?“ „To nejde, to nemohu... On o nás neví.“

On, tvůj manžel, tvůj přívěšek, tvá osina; avšak bez holek tě nebudu mít celou, naše láska bude rozpolcená, rozpůlená, jen nedokonalé naplnění naší touhy; budu tě vídat kratičké chvílky mezi Jeho životem, jejich životem a naším životem; nesmíš lásko! To mi nesmíš udělat.

„Rozvedeš se?“ ptám se... pokolikáté?

„Teď ne. Teď nesmím. Snad později; holky jsou malé, nepochopily by to. Já jim to neudělám; nesnesu ani jen pomyslet na jejich trápení... musím s Ním, s nimi... miluji tě, bude nám krásně...“

Ale...

Kdy, lásko?

.....

Milujeme se. Dvacet minut. Dvacet úžasných minut.

„Promiň, musím už domů, nemohu je tam s Ním nechat,“ říkáš a zakrýváš si červenou, rozohněnou tvář, abys skryla pláč. Smích?

Odcházíš a já ležím a oddychuji samotný na lůžku, které je dosud rozpáleno tvou milostnou vášní; odcházíš za holkami. Za Ním?

.....

Ležel jsem na své nepohodlné, avšak nyní tebou vyhřáté posteli asi hodinu, pak jsem se konečně zvedl a vyšel na mrazivý, únorový vzduch. Sešel prázdným lednovým odpolednem k jezeru nakrmit labutě. Kráčel jsem pomalinku, co noha nohu... , cestičkou až k vodě; osamocen, mohl jsem si pro sebe nahlas povídat, zpívat si a ukusovat sousta z vecky pro ptáky.

Potom jsem chytil za ruku tvou dcerku - tu mladší, a krmili jsme je spolu. Smáli jsme se a vtipkovali.

„Strejdo, ukaž mi, jak chodí trpaslíci,“ volala a já si podřepil a dělal, jakože držím lucerničku. Vzal jsem ji na ramena a řehtal jako dostihový kůň, cválal jsem...

„Strejdo, rychleji!!!“

Lidi, co tam kolem mě chodili, se divili, že tak vyvádím a určitě chtěli volat do blázince.

.....

Jsi u mě, je rodící se horké jaro, koukáme se z oken a pozorujeme rozpálené chodníky a vysušené křížaly: chodce. Milujeme se a zase je to krásné.

„Miluješ mě!“ říkáš a líbáš mé dosud rozohněné tělo.

Ano, patřím tobě. Jenomže láska je jen slovo; věřím stále tomu slovu? Musím věřit, protože ztratit tebe by znamenalo konec nás, konec štěstí, konec nadějí, kolaps budoucího spojení...

„Miluji tě, lásko, chci tě a tvé holky, chci život, chci krásu, chci zapomenout v tvé vše prostupující dokonalosti,“ pronesu a dívám se do tvých medových, nejkrásnějších očí.

Zase to v tobě škubne: „To ne! To ještě nejde, On o nás neví; holky nesmí o ničem vědět, zničí nás! Nezničím jejich život! Nevezmu jim tátu,“ opakuješ a lesknou se duhovky v tvých medových očích.

„To nechci, ale... můj život ničíš...“

.....

Jsem zase sám venku. Procházím městským parkem, kde nikdo není, jen párky milenců a pejskaři s milenci připoutanými k tělům, s milenci na šňůrkách. Kráčím pod baldachýnem ptačího zpěvu a rodících se lístků okrasných keřů.

Všechno kvete, držím ji za ruku, smějeme se na sebe, je ti tak podobná.

Hrajeme si na školu, já jsem žáčci a ona učitelky.

„Budeme psát,“ říká přísně, a jakože si posunuje brýle na nose, klekám si a ryji prstem do hlíny.

Lidi si opět ťukají na čelo a ohlížejí se, hledajíce telefonní budku.

.....

Na mě, na tebe i na ně padl večer.

„Je čas!!!“ volají na mě neurčité, nevyzpytatelné hlasy.

„Vím, vím,“ uklidňuji je, sebe...

Pomalů jsem se přikradl k domečku, ve kterém s Ním a s holkami bydlíš.

Pozvolna se plížím – nenápadný had, vyrušený ze svého klidu, vrhající se a polykající nic netušící bílé myšky. Obcházím stavení, našlapuje s tichostí nočních motýlů, již nikdy nenarazí.

Okénko do kuchyňky je pootevřené, je červen, dusno a horko. On sedí a kouří u obyčejného umakartového stolu, jaký mají lidé, ale On není člověk!

Je klid, sedí tady sám.

Vzala jsi holky asi k babičce, jako bys tušila, že něco přijde! A teď spíš osamělá ve své posteli kdesi v tomto domě. On je v kuchyni také osamocen; tváří se napůl šíleně a napůl blaženě. Hmátnu letmo do kapsy, zda tam stále je, ale dřív než památku na dědečkova válečná léta pohladím, zvedne se a začne tančit. Nejprve jen krok sun krok. Pak zrychluje na kvapík nebo je to snad polka? Teď pauza! Zastavuje se. Chytá se za hrudník. Za břicho. Za hrdlo. Už nemá barvu lidí, ani barvu sobě rovných...

Otvírá ústa, křičí beze slov. Podlamují se mu kolena, balancuje polokleče, chytá se stolu, shazuje popelník, jenž je pln nedopalků, ale ta poslední cigareta mezi nimi není, ta se mu přilepila ke rtům a ani Jeho němý křik ji neshodí. Stůl se pod tíhou kácí, rozpadá se a On se válí a nyní křepčí v leže, je to orientální tanec...

Stále křičí a cigareta v ústech doutná.

Byl to pouze kratičký sólový baletní vstup, spíš pouhá předehra velké skladby. Jeho pohyby ustaly, křik utichl, jen cigaretový dým se hýbe.

Hledím skrz pootevřené okno, dým se přestal pohupovat; On se nehýbe, hrud' se nezvedá, nedýchá?

Je snad mrtev?

Spatřuji mrtvé, nehybné tělo, absolutně nehybné!

Je mi slabo, je mi blbě, pocit na omdlení, motám se, klopýtám, budu zvracet?

Nevidím už nic, zamlžil se mi pohled do kuchyně, zamlžil se můj pohled na tvůj dům, šátrám kolem sebe, necítím... cítím hrubou stěnu, jdu k tobě, čekej!

Obcházím domovní zeď, hrubou sluncem a větrem; za chvíli stojím před hlavními dveřmi, беру za kliku, je otevřeno.

Uléhám k tobě, přitulím se, snad tě nemačkám, neutlačuji... už nám bude krásně, lásko...

.....

Milujeme se v této noci strachu, ale není to láska - je to chtíč, vypuzení stresu, jsi úžasná, nebráníš se... nekřičíš.